

diària

UAB Campus. Edifici Rectorat. 08193 Cerdanyola.Tel. 935811722 Fax. 935812000 E-mail SCCOO@CC.UAB.ES

Companyes i companyes, us informem de la **reorganització de la nostra Secció Sindical**. A partir de Setembre el Secretari General és el Julián Lluís. Les persones que integren la nova executiva i les responsabilitats que assumeixen són les següents:

Joan Carles Carrion	Finances
Pedro Chaves Talavera	PAS-L
Maite Chordà Serrano	PAS-F
Jose Costa Arranz	Formació
Jordi Hernández Sánchez	Prensa
Julián Lluís Córdoba	Secret.Gnral.
Bea Marín Franconetti	Acció Sindical
Miguel Martín Mateo	PDI
Esther Pardo Pérez	Dona
Pilar Pérez Rodríguez	Salut Laboral
Jordi Prieto Feliu	Delegat Sindical
Paco Quesada Martos	Institucional
Siscu Surrallés Escobar	Organització

Sobre seguretat laboral a la UAB

A la reunió del 16 de setembre del Comitè de Seguretat i Salut se'ns va presentar «L'estudi dels accidents laborals i dels produïts al Campus de la UAB» D'aquest informe és convenient remarcar algunes dades prou significatives.

Per exemple, durant l'any 1998 s'han produït 791 accidents al campus, dels quals 213 corresponen a accidents laborals i estan desglossats amb els següents motius o causes:

Manipulació de maquinària i eines	102
Deambulant	57
Manipulació de productes	20
De trànsit	18
Altres	12
Amb animals	2
Esportiu	1
Agressió	1
TOTAL	213

En aquesta dada també estan considerats els accidents que al llarg de 1998 van produir-se a l'Escola Taller «Can Miró». Exclòs el nombre de 59 que els hi corresponia, la xifra sobre la que hem de parar atenció és la de 154 accidents laborals entre el personal de la UAB, PAS i PDI.

Si ens miren l'article 16.3 de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, veiem que obliga a l'empresari a investigar els fets que hagin produït un dany per a la salut en els treballadors, amb la finalitat de detectar les causes d'aquests fets. Seria suficient fer aquestes investigacions de tots els accidents si l'empresa només pretén formalment acomplir amb la llei. Ara bé, si el que realment es pretén és millorar la prevenció i llegir la llei de manera ampla, amb el to prevencionista que en ella impera, val a dir que la investigació haurà de fer-se també dels incidents, és a dir, d'aquells accidents que no han esdevingut en lesió a les persones.

La investigació d'accidents té com a objectiu deduir les causes

que els han generat mitjançant el previ coneixement dels fets. D'aquesta informació s'han de dependre accions que impedeixin la repetició de l'accident o d'altres situacions potencialment perilloses que es poden detectar en el decurs de la investigació.

A la UAB, malgrat l'obligació legal d'investigar els accidents amb lesió i les recomanacions tècniques d'ampliar aquesta investigació incluint també els incidents, durant l'any 1998 només es van investigar 4 accidents sobre un total de 154. Podem dir que la UAB està faltant a les seves responsabilitats en matèria preventiva i, el que és tan o més greu, està eludint la seva obligació d'investigar. Tampoc està constituït el Servei de Prevenció, que n'és també una altra obligació legal recollida en els articles 14 i ss. del RD 39/1997 Reglament dels Serveis de Prevenció. L'avaluació inicial de riscos de tots els llocs de treball encara no s'ha realitzat, i no hi ha, per tant, formació ni informació suficient sobre els riscos inherents a cada lloc de treball.

Constantment escoltem com els equips de govern i gerencial es vanaglorien de que la UAB és puntera i model de gestió per a altres universitats. Potser ho serà en alguns aspectes però en aquells que tenen a veure amb la seguretat i salut dels treballadors i de les treballadores encara queda un molt llarg camí per a fer i pensem que malgrat s'intenti manifestar un discurs progressista en aquest tema estem, a hores d'ara, molt allunyats del que hauria de ser una gestió eficaç de la prevenció laboral.

Acabada la reunió ordinària del Comitè de Seguretat i Salut es va efectuar una visita al nou edifici de la Fac. de Traducció i Interpretació. En el decurs de la mateixa es va poder constatar que la UAB segueix construint amb un mirament molt escàs envers les qüestions de seguretat en els edificis. Algunes observacions: a la part de les escales que estan a tocar paret, s'ha deixat un forat suficient per a poder introduir un peu de la persona que utilitza aquestes escales; al passadís que hi ha a les sales de traducció simultània no es poden obrir dues portes al mateix temps, ja que l'amplada d'aquest no ho permet, (en cas d'evacuació de l'edifici aquesta situació comporta un alt risc degut a que queda tancada aquesta via); hi ha portes que s'obren en sentit contrari al que se n'haurien d'obrir, la calor era aquell dia força elevada, etc.

No és la primera vegada que en una d'aquestes visites es detecten anomalies en matèria de seguretat en edificis nous -no parlem dels antics-. Fa aproximadament un any i mig i també en una d'aquestes visites a edificis nous es

va veure l'edifici G5 de la Fac. de CC. de l'Educació. En aquella ocasió vàrem constatar que, per exemple, les sortides d'emergència d'aquest nou edifici sortien, directament, al terraplé situat a ambdós costats d'aquesta construcció. Avui encara continua exactament igual.

Ens preguntem quan de temps cal esperar per a anar solucionant aquests problemes, quant de temps caldrà perquè en el projecte arquitectònic dels edificis **es tingui en compte la seguretat i no només el disseny**, quan de temps caldrà perquè els responsables de les Àrees implicades, és a dir, Arquitectura i Urbanisme i Logística i Medi Ambient, actuïn de manera coordinada, cadascuna en el seu àmbit i les dues en la concepció d'edificis que no acumulin deficiències que s'han de subsanar més tard, quan ja s'ha construït, amb el que això implica de majors despeses i d'anar posant pedaços a noves construccions.

Per a CCOO aquest temps ja s'està esgotant. Cal continuar pressionant, insistint i proposant, des del Comitè de Seguretat i Salut les millores necessàries, sense deixar de banda el camí de la denúncia a Inspecció de Treball de totes aquelles anomalies que anem detectant i que sigui aquest òrgan de l'Administració qui obligui a la Universitat a complir amb les seves obligacions.

En aquest sentit volem fer una crida a tots els companys i companyes per a que qualsevol informació sobre condicions de treball, edificis, eines, maquinària, etc. que considerin va en contra de la seguretat i de la salut en el treball es posi en contacte amb aquesta secció sindical per a poder conèixer i actuar amb la màxima celeritat.

Siscu Surrallés

Les columnes de la UAB

Siempre he sido «despistodisperso». Quizás por ello, cuando comencé a observar la manifestación espacial que iba haciéndose presente poco a poco, en uno de los rincones de nuestro querido Campus -en forma de cuatro descomunales sacacorchos- me dije: «está al caer la la EUF (Escuela Universitaria de Flamencología) y la inician con un monumento a Juanito Valderrama, «cantaor» de la época de Antonio Molina y de Rafael Farinas, para que sirva como recordatorio a su conocida copla: Cuatro puntales sostienen la catedral del toreo: «Joselito», Juan Belmonte, Rafael «Gallo» -hechicero- y un Manuel. Manuel Rodríguez»... Después de reconvenirme duramente por la fal-

ta de rigor científico manifestada en el prejuicio esbozado íntimamente, y recordando que jamás han existido orquestinas de guitarristas tocados con barretina, comencé a indagar -preguntando a unos y a otros- lo que significaban aquellas cuatro varas de nardo que no dejaban de crecer, a pesar de generarse su desarrollo en un clima de sequía como el que nos vie-

ne atosigando -por desgracia- desde hace largo tiempo.

Opiniones dadas a interpretarlo todo de modo matemático, apostaban porque aquello fuera una alegoría a cuatro de los productos mas representativos de la tabla de multiplicar del cinco: veinticinco, treinta, treinta y cinco y cuarenta, medidas futuras (hoy hechas realidad) de sus respectivas alturas, que sumadas entre sí arrojan el resultado de 130. Bueno ¿y qué?, se preguntarán los más. Pues que si este resultado de la suma de las alturas de las columnas, lo restamos del año en el que vivimos (1.999) obtenemos como diferencia 1.869, guarismos que desig-

nan los del año en que Pompeu Fabra cumplió su primera anualidad de vida por lo que, gentes allegadas al campo de la Filología, me expresaron su convencimiento de que el homenaje estaba claramente dirigido hacia aquel que supo sentar las bases teóricas de la Lengua Catalana.

Por otro lado, profe-

soras/es temerosas/os de la precariedad de su contrato, interpretaron estas cuatro alturas como una referencia pública a esos veinte años que deben de aprovecharse concienzudamente, dentro del ámbito de la docencia para: iniciar la andadura en las aulas como conductor/a de grupos de alumnos(25), conseguir la titularidad en calidad de profesor de la institución en la cual se esté desarrollando la actividad docente e investigadora(30), obtener el grado cum laude en la presentación, lectura y defensa de la tesis doctoral(35) y alcanzar el grado de catedrático(40) dentro de la especialidad escogida cierto día de su -para entonces- lejana juventud.

No desdeñé ninguna opinión. Todas me abrieron puertas conducentes a la multiplicidad de criterio, enriquecedora siempre. Recogí las ideas y medité sobre ellas durante mis prolongados paseos por las playas del Port Olímpic, absorto en la deducción de una ley que hiciese encajar las diferentes hipótesis vertidas, sobre la construcción de la reproducción esquemática de esta «Sagrada Familia» universitaria, en un cuerpo de solución lógica a mi cábala. Fué en aquella época cuando comenzaron a explicárnoslo todo vía WEB institucional.

Después de leer los cuatro apartados -uno por cada columna- que allí aparecen, supe que a su inauguración asistiría el President de la Generalitat. ¡Claro!, una columna por cada una de las barras de la senyera catalana. Pero ¿por qué levantarlas con el esquema de las salidas de un parchís, en lugar de alinearlas?. También lo llegué a entender. Si a pesar de su peso se hubiesen dejado pender de una estructura en travesaño, ¡todavía!. Pero emergiendo desde tierra podría resultar antiestética la figura final, recordando mas a un estuche de brocas, dada la colocación en retirada (40, 35, 30 y 25 metros) de cada una de sus componentes, que al símbolo que representa el temperamento propio del país (la idiosincrasia, según el decir de los versados).

También llegué a enterarme de que la denominación de este tipo de columnas es el de salomónicas. ¡Vuelta a indagar!. Resulta que Salomón, hijo de David -el que retiró del alcohol al campeón filisteo Goliath, mediante herida inciso contusa en el cráneo, con ayuda de su honda (herramienta pastoril, que no moto japonesa) y un humildísimo guijarro- era yerno del fararón de Egipto, megalómano empedernido, como todos los predecesores de su saga, que se dedicaba a plantar monumentos funerarios en medio del desierto, para que pudieran ser advertidos por los peregrinos de la futura ruta de Santiago desde cuanto mas lejos mejor.

Con ocasión de sus bodas con tan riquísima heredera, llevó a vivir a la tan simpár princesa a la ciudad de David, en el justo

momento en que tenía empezadas las obras del templo, de su palacio y de la muralla de Jerusalén. Todas al mismo tiempo. ¡Hala, venga!. ¡Como era rico y antiguo!. Abrir tantos frentes de desgaste, hoy, tal y como nos vienen dadas en el plano económico, no tendría ningún sentido. ¡Vamos, digo yo!. ¿O sí?. No sé.

A lo que iba, que no quiero despistarme. Él era el rey de un pueblo agrícola y ganadero. Ella, la hija del faraón del país mayor productor de pirámides de entonces. Sabido es de todos que: «dos que duermen en el mismo colchón, se vuelven de la misma opinión». Por lo tanto, cuando le acompañaba a las visitas de obra, ella, comenzó a tirarle indirectas del estilo de: «mi padre, aquí, colocaría una colección de columnas de mármol. ¿Por qué no pones tú algunas,

aunque sean de madera?. ¡Quedarían la mar de monas!». Un día un comentario, otro día dos, al siguiente tres..., hasta que, Salomón, ordenó a sus arquitectos que colocasen columnas en sus construcciones al precio que fuese.

Como los planos del rey acababan totalmente retorcidos, fruto de los ataques de nervios que sufría cada vez que, su señora, le sacaba el tema de las columnas dichas (siendo él mas amigo de la representación de guiraldas con frutos, flores, palmas y querubines) los arquitectos -a fuerza de contemplar planos estrangulados en torniquete sobre sus mesas de trabajo- dedujeron que aquellas eran las formas que se les sugerían para tallar la madera de las mismas. Y: dicho y hecho.

Ahora bien, en honor a la verdad, si las formas retorcidas -cual idea inconfesable de felón a la espera de descargar su zarpazo- se corresponden con las columnas construídas de tan angustioso modo en un principio, no así sus medidas que, según un legado familiar escrito en papiro y conservado de generación en generación hasta nuestros días, por un conocido mío, eran de quince metros de altura.

¿Por qué se habrá querido que la columna mas pequeña, del nuevo símbolo del Campus, rebase en diez metros la altura del templo construído por mandato del rey Salomón?. ¡Diez!. ¡El número sobre el cual se asienta nuestro sistema métrico!. Es éste un nuevo enigma al que dedicaré parte de mi tiempo, de ahora en adelante, hasta que encuentre su significado.

Desde las columnas de la UAB, para el órgano de expresión «Día a día», les informo

José Ulloa.
6.09.1999.